

DARE DE SEAMĂ CU PRIVIRE LA ACTIVITATEA SOCITĂȚII DE ȘTIINȚE ISTORICE DIN ROMÂNIA ÎNTRE ANII 2007-2011

Bilanțul celor patru ani care s-au scurs de la ultima Conferință Națională (noiembrie 2007) comportă o evaluare realistă și detașată atât a împlinirilor (cu prioritate) cât și a nereușitelor.

În ansamblu, ne-am desfășurat activitatea și în acești ani în condiții dificile determinate de consecințele unei crize globale, care a lovit firesc și România, afectată ulterior de măsuri de austeritate greu suportate. În consecință, resursele SSIR, nici altădată abundente, s-au redus drastic, obligându-ne să cheltuim, doar pentru strictul necesar și să apelăm pentru a organiza activități mai costisitoare (precum cursurile de vară) atât la majorarea costurilor de participare cât și la sponsorizări din bugetele localităților. În același timp s-a accentuat deprecierea statutului istoriei ca disciplină de studiu, continuându-se trendul negativ inițiat de „scandalul manualelor alternative” din 1999. Pe lângă diminuarea veniturilor salariale, profesorii de istorie au suferit și un lent, dar sigur, proces de marginalizare, resimțit ca atare prin menținerea unui plan de învățământ care acordă, cu puține excepții, disciplinei noastre doar o singură oră săptămânală. Împotriva acceptării și de către SSIR a proiectului ministerial de implementare a noii legi a educației (despre care va mai fi vorba și mai jos), starea de neliniște și tensiune se agravează pe zi ce trece, în situația în care, încălcându-și toate promisiunile, conducerea școlii întârzie să producă și să pună în dezbatere publică atât cadrul referențial (care ar urma să stabilească locul și rolul disciplinelor umaniste în învățământul preuniversitar) cât și viitoarele programe de istorie asupra cărora s-a instăpănit în ultima vreme o tăcere apăsătoare.

Să remarcăm totuși că discuțiile purtate în SSIR în toată această perioadă s-au desfășurat exclusiv în direcția măririi numărului de ore și a creșterilor salariale, și că toate încercările menite să producă din interior propuneri care să conducă la elaborarea unui curriculum articulat și coerent, nu au dat în cele din urmă niciun rezultat. Aflăm însă că alte asociații profesionale, beneficiare ale protocolului cu MECT, exasperate de tergiversările ministeriale, au inițiat proiecte proprii pentru programe la toate clasele, pe care intenționează să le ofere decidenților din educație la momentul potrivit.

Acești ani complicați au avut în cele din urmă efecte contradictorii. Pe de o parte au afirmat lideri energici cu o bună vizibilitate în comunitățile în care au activat, puternic determinați, care împotriva tuturor obstacolelor au menținut și chiar dezvoltat filialele; altfel, acolo unde aceste calități și implicit motivații au lipsit, sau au fost copleșite de dificultăți, organizațiile noastre s-au stins, sau au intrat într-o lungă amortiție.

Să spunem deci într-o primă formulare de sinteză că depășind aceste dificultăți (e drept esențiale), dar și multe altele, SSIR a activat în 25 de filiale cu 480 de membri, a căror cercetare științifică și didactică le-a monitorizat-o, a susținut revista „Studii și Articole de Istorie”, care anul acesta a împlinit 55 de ani și a scos al 78-lea număr, și-a diversificat publicațiile prin câteva reviste locale de cert succes, a încurajat toate lucrările cu subiect istoric datorate membrilor săi, a continuat să organizeze cursurile de vară atașând vechii lor hărți spații noi, precum Buzăul și Vrancea, Călărașii și Timișoara, sau a revigorat altele tradiționale precum Constanța și nu în ultimul rând s-a implicat activ în reforma educației printr-o atitudine fermă în vederea creșterii rolului profesorului și al istoriei în școală.

Pentru a avea o bună imagine a celor 4 ani acum încheiați, ne-am raportat de la început la capitolul II, articolul 4, din Statutul SSIR, care-i precizează scopul și sarcinile, și am urmărit cum au fost îndeplinite în acest ultim mandat. Cercetarea științifică și didactică a fost un obiectiv prioritar, pentru care s-au pus în mișcare o sumă de mijloace, de la simpoziioanele județene și municipale, la cele prilejuite de cursurile de vară sau la articolele din publicația Societății. Vom menționa în context numărul important de lucrări semnificative, teze de doctorat și nu numai, apărută sub egida SSIR, pe teme de istorie generală, locală sau instituțională, monografiile de familie proeminente sau de personalități exemplare. Este de relevant că cele mai multe dintre aceste scrieri nu provin din mediul academic sau universitar și sunt produse de preuniversitari, și că originalitatea lor consistă în valorificarea unor surse până acum niciodată utilizate, prin interpretări pertinente care corectează câteodată îndătinatele locuri comune ale vulgatei istorice, și printr-o anumită prospețime a demersului, eliberat de rutina profesioniștilor scrisului și devenit astfel foarte atractiv.

Remarcăm, pentru a le lua la rând, că în aproape toate filialele s-au desfășurat simpoziioane științifice, de regulă cu prilejul unor manifestări festive organizate de comunitatea locului, și că, în aceste situații, s-au reunit comunicări în mod esențial ale profesorilor din județe, bucurându-se uneori și de participarea unor istorici profesioniști.

De-a lungul timpului s-a impus chiar o anume preferință tematică. Astfel, la Bârlad, a fost celebrat permanent Alexandru Ioan Cuza, identificat nu fără mari strădanii drept fiu al urbei; la Câmpulung și Buzău istoria medie a fost la ea acasă, iar la Craiova și Reșița preponderentă a rămas istoria secolelor XVIII și XIX. În fine, la Câmpina și Constanța au avut câștig de cauză viața cotidiană, și în cea dintâi localitate și mentalul colectiv, cu deosebire cel din ultimul veac. Treptat aceste reuniuni științifice au consacrat parteneriate interesante cu alte organizații (la fel de neguvernamentale), precum „Cultul Eroilor” (la Argeș și la Câmpina), cu instituțiile religioase ale locului (la Reșița și la Câmpina), cu posturi de radio (la Reșița) sau cu Muzeul Marinei (la Constanța).

În consecința acestor activități s-au dezvoltat publicații cu o tenace periodicitate, precum *Tezaur*, la Buzău, *Muscelul* din Câmpulung, *Clio* de la Reșița, sau recentul *Anuar* de la Câmpina (ajuns într-un singur an, 2011, la al doilea număr).

La Craiova, dar aici avem un centru universitar puternic, s-a reluat și se dorește să apară de două ori pe an *Historica*. În fine, la Ploiești, a văzut lumina tiparului un volum de *Studii și comunicări*, în continuarea mai vechiului *Anuar* local cu mai multe numere în ultimii ani ai secolului trecut. E de prisos să spunem că tipărirea acestor publicații se datorează și bugetelor locale, și să evidențiem că numărul consiliilor județene și al primăriilor care înțeleg că susținerea acestor lucrări le poate asigura posteritate este într-o sensibilă creștere.

Alături și împreună cu surorile sale mai mici din filiale a continuat să apară revista „Studii și Articole de Istorie” care a scos în acești ani șase numere (73-78), unul în 2008, câte două în 2009 și 2010 (filialele Constanța și Călărași și le-au asumat în prelungirea cursurilor de vară) și în anul în curs încă unul.

Prestigiul acestei publicații, intrate în al 56-lea an de existență, s-a consolidat, în paginile ei găsim și locul atât rubrici de veche tradiție precum *tema* sau *temele principale*, *didactica*, *istoria învățământului*, *cercetările de istorie locală*, *miscellanea*, și *bibliografia* lucrărilor membrilor SSIR, dar și altele noi, cum ar fi *marile aniversări*, *viața cotidiană*, sau *puncte de vedere*.

Numărul autorilor a sporit constant și s-a diversificat de la mediile academice, universitare și preuniversitare (masteri, doctoranzi, doctori sau profesori gradul 1), la arhiviști, muzeografi, specialiști în istoria artelor sau diplomați. La porțile revistei au bătut atât debutanți, cât și nume de mare prestigiu. Și-a găsit locul și o comunicare din străinătate, care a elogiat cursurile de vară de la Constanța din iulie 2009.

În general au câștigat teren rigoarea, acuratețea, adecvarea subiectului la surse, calitatea exprimării scrise și a argumentației. Rămân însă destule probleme cu acei autori care produc redactări neglijente, greoi articulate, și cu un aparat critic rău alcătuit. Repetăm și aici: de mai bine de o jumătate de secol politica editorială de la SAI a încurajat cu toată generozitatea orice debutant, a stimulat toți autorii care au ceva de spus și de scris, pentru că am considerat mereu drept întru totul firească dorința oricui de a fi publicat într-o revistă care să-l reprezinte, dar amintim încă odată că acest efort trebuie încadrat în norme precise, de multă vreme cunoscute, a căror respectare este obligatorie pentru toți.

Am adăuga în încheiere două aspecte tehnice, fără de care aceste apariții nu ar fi fost posibile; colectarea materialelor pe site-ul SSIR a fost realizată de profesorul Paul Dominte, care are meritul de a-și fi asumat redactarea integrală a numerelor din 2009 și a variantelor electronice ale revistelor și pentru celelalte volume (2008-2011), după cum tipărirea SAI în acești patru ani s-a bucurat de concursul tipografiei „Lumina” din București, care pentru prima oară a făcut posibilă realizarea aceluși număr de corecturi care au adus publicația cât mai aproape de varianta optimă.

Vom spune deci în final că valoarea revistei noastre a crescut de la un număr la altul, și că achiziția ei de către membri SSIR din filiale nu este o datorie, ci un drept, la care nu este bine să renunțe, înainte ca volumul tipărit să devină o raritate accesibilă doar bibliofililor înrăiți.

Ar fi obositor să dăm aici lista completă a publicațiilor membrilor SSIR; pe cele considerate de valoare le-am prezentat în volumele SAI din ultimii ani. Este însă de subliniat că numărul titlurilor și al autorilor este într-o creștere continuă, că în perioada care face obiectul acestei analize mulți dintre ei au reușit performanțe demne de adevărați profesioniști ai cercetării, iar unii au publicat an de an câte un volum fie singuri, fie în colaborare. Mă refer din nou la colegii noștri din preuniversitar, Dorina și Gheorghe Nichifor, pentru un titlu asociat cu Andrei Popete Pătrașcu, care au scris trei monografii exemplare, prin devotamentul față de subiect și excelența documentării, despre Gheorghe Chițu, Dincă Schileru și Alexandru Ștefulescu. Colegul Relu Stoica a publicat la Buzău nu mai puțin de patru volume, având drept subiecte: dascălii din localitate, autori de manuale și auxiliare didactice (2007), monumentele și eroii buzoieni (2009), doamnele românilor (2009) și, recent, într-o ediție revizuită și adăugită, contribuțiile sale la bibliografia istorică a județului Buzău (1800-2010), sub acest titlu modest ascunzându-se un inventar, cât omeneste este posibil de complet, al autorilor și al scrierilor istorice despre acest județ subcarpatic, pe durata a aproape două secole, demers până acum unic în SSIR și pe care l-am dori continuat și dezvoltat în anii care vor veni.

De la Reșița, Nicolae Magiar ne-a oferit o sumă de cărți în bună măsură inspirate din istoria religioasă a Banatului, avându-l în centru pe Nicolae Stoica de Hațeg, în legătură cu care a publicat cea mai completă monografie (până azi), și ulterior un document inedit care i-a aparținut, *Protocoalele protopresbiteriatului Mehădiei*, pe care l-a condus vreme de aproape 40 de ani (1792-1832). În Teleorman Gheorghe Vlad a scris o sinteză interesantă din perspectiva abordării; după istorii sincere, scurte sau lungi, iată și una a trădării la români, și chiar dacă e greu de ieșit din meandrele ei sumbre, câteva teme de reflecție totuși rămân. În fine, același autor a devenit în timp și un monograf al casei regale, cu deja două producții, una despre regina Maria, și alta recentă, consacrată lui Carol al II-lea. Aș remarca de asemeni admirabila teză de doctorat a colegului Dumitru Tomoni, despre societatea A.S.T.R.A., inclusiv în prelungirile ei bănățene, și substanțiala istorie a școlii din Panciu (Vrancea), datorată lui Mihai Adafini, nu numai pentru că este ultima, ci și pentru că ambiționează să surprindă istoria unei instituții locale în tumultul unui secol și jumătate de istorie administrativă (a învățământului) și a țării. La Bârlad, unde în primăvară filiala a împlinit 60 de ani de existență, după modelul lansat de profesorul Adăniloiaie, doamna Oltea Rășcanu-Grămăticu, care a încetat demult să ne mai uimească, ne-a oferit o monografie completă a organizației pe care o conduce de mai bine de 30 de ani.

Nu vom zăbovi mai mult asupra producției științifice a centrelor universitare, întrucât SSIR se află într-o relație directă și absolut benefică doar cu cele de la București, Craiova și Sibiu. Dar nu putem să nu remarcăm excepționala producție editorială a membrilor filialei noastre din capitala Olteniei, în anul 2010, cu o serie de volume de valoare, acoperind mari probleme ale istoriei naționale în ultimele

două secole, de la începuturile modernizării până la politica externă din preajma primului război mondial.

Este de apreciat pentru această întreagă activitate determinarea și perseverența conducerilor de filiale, uneori însemnând doar președintele, în a descoperi și mobiliza resurse, în a stimula energii și pasiuni, în fine de a da o formă coerentă tuturor acestor preocupări, asigurând atât succesul dorit cercetării științifice, cât și vizibilitatea cuvenită prin publicații tipărite sau prin intervenții relevante la radiourile și televiziunile locale și naționale. SSIR a luat notă, a participat atunci când a fost solicitată și a procedat în consecință, acordând diplome de onoare și premii, e drept, doar onorifice, celor mai merituoși.

În prelungirea tuturor acestor fapte, și ca un spațiu al dezbaterii, au avut loc și în acești ani, nu fără mari dificultăți, cursurile de vară ale SSIR. Chiar dacă în 2009 și în 2011 formatul lor a fost inedit (cu participarea a două județe deodată, sau cu durata mai scurtă), succesul s-a dovedit egal cu al tuturor celorlalte.

Pornind de la modelele impuse încă din anii 60 ai secolului trecut, s-a construit în ultima vreme o structură în care repetitive au fost sesiunile de comunicări cu invitați de prestigiu și autori locali, îndeobște numite de noutăți istoriografice și ziua consacrată didacticii. Excursiile tematice au pus în valoare în fiecare județ ceea ce le-a adus faima: complexul arheologic de la Pietroasele, așezările și schiturile rupestre, precum și mănăstirile din secolul al XVIII-lea la Buzău, monumentele unirii și ale primului război mondial în Vrancea, străvechile așezări din Dobrogea la Constanța, locurile preistorice, dar și ctitoriile lui Matei Basarab la Călărași, și nu în ultimul rând splendoarea civilizației urbane bănățene și istoriile zilelor tulburate din 1989 la Timișoara.

Trebuie să evocăm aici, cu toate mulțumirile noastre, pe cei care s-au străduit, și cu întreaga măsură au reușit, să le cunoaștem locurile, să le învățăm istoria, să schimbăm idei și opinii, noi, membri ai SSIR din 15 județe ale țării: domnii profesori Relu Stoica și Horia Dumitrescu, Iulia Bulacu și Paul Dominte, Mihai Cotenescu și Ion Dorobanțu, Mihai Pârvulescu și Dumitru Tomoni.

Și în perioada acum încheiată, SSIR a militat consecvent pentru modificarea statutului profesorului de istorie, concomitent cu creșterea importanței istoriei ca disciplină de studiu în școala românească pe întreaga ei durată.

Prima și cea mai importantă oportunitate a fost oferită chiar de MECTS, care în faza dezbaterii proiectului „legii educației naționale” a convocat membrii organizațiilor profesionale la o dezbateră în martie 2010. Prezenți la întâlnirea cu ministrul Daniel Funeriu, vicepreședintele și secretarul general au solicitat tranșant implicarea SSIR, ca de altfel și a celorlalte societăți științifice din educație, în toate fazele elaborării cadrului referențial, planului cadru, și curriculum-ului de specialitate. Spre a face acest demers cât mai convingător, în aprilie mai 2010, președintele SSIR și secretarul general au participat la negocieri cu conducerea Societății de Geografie din România, pentru elaborarea unui document comun cu propuneri punctuale pentru îmbunătățirea legii educației, semnat la 3 mai 2010 de

părțile participante, și înaintat Corpurilor Legiuitoare, care, la nivelul comisiilor, dezbăteau chiar atunci acest act normativ.

O scrisoare politicoasă a confirmat primirea, după care asurzitoarea luptă politică a acoperit complet fondul chestiunii, în cele din urmă legea fiind adoptată prin asumare de răspundere (de către guvern), și promulgată de președinte în primele zile din ianuarie 2011.

Am constatat în textul final că asociațiile profesionale erau chemate (e drept de pe prima poziție) să fie consultate de MECTS în proiectarea, fundamentarea, și aplicarea strategiilor naționale în domeniu. Nu era ceea ce ne dorisem, dar era loc suficient pentru a participa la adoptarea deciziilor legate de viitorul școlii, cu condiția unei solicitări permanente și a unor propuneri de care să se țină seama.

În prima ședință după promulgare (20 ianuarie 2011), asociațiile profesionale au ales maniera de lucru: semnarea unui protocol de implementare cu MECTS, care se obliga să transmită fiecăreia dintre părțile semnatare un draft cu textul actelor normative de aplicare a legii, urmând ca acestea să exprime puncte de vedere referitoare la subiectul propus. O analiză ulterioară ar fi ales cele mai bune soluții. Depășind unele poziții adverse, Biroul Executiv al SSIR a decis la 25 ianuarie 2011 semnarea protocolului, cu atât mai mult cu cât cea mai mare parte a asociațiilor profesionale din educație fuseseră de acord să o facă, ceea ce s-a și întâmplat la 27 ianuarie 2011. A urmat o perioadă de activitate febrilă, în cursul căreia pe adresa SSIR a sosit o listă cu peste 50 de proiecte de acte normative, din care urma să alegem patru.

Am optat astfel pentru planurile cadru și programele de istorie, pentru programul de studii destinat masteratului didactic, asupra metodologiei de formare continuă a cadrelor didactice și a celei pentru ocuparea funcțiilor de îndrumare și control din inspectoratele școlare. Ulterior ni s-a cerut și un punct de vedere în legătură cu structura anului didactic 2011-2012, propunerile noastre în acest sens și cele relative la metodologia promovării în inspectorate, fiind înaintate MECTS la 21, respectiv 26 aprilie 2011.

De atunci și până în prezent, (12 noiembrie 2011), niciunul dintre celelalte acte normative promise nu a ajuns la noi, MECTS întârziind să producă atât cadrul referențial, cât și programele claselor de început de ciclu, care încă din septembrie 2011 ar fi trebuit să fie funcționale. Sperăm că în momentul în care vor fi elaborate să ne fie trimise cât mai repede, pentru ca la rândul nostru să le facem cunoscute, să primim observațiile convenite și să avansăm la MECTS o sinteză cât mai completă.

Și în perioada anterioară, SSIR a fost afiliată la EUROCLIO, Asociația europeană a profesorilor de istorie, și a achitat în anul 2009 cotizația care îi revine. Momentan, raporturile reciproce se află într-o oarecare dificultate, urmând ca deciziile în consecință să fie adoptate de noua conducere.

Cum s-a subliniat și în dezbaterile recente privitoare la modificarea statutului, SSIR trebuie să aibă o voce mai clară și mai bine auzită în dezbaterile pe teme istorice, care stârnesc un mare interes, dar la care participă de multe ori

diletanți stăpâniți de tot felul de prejudecăți și stereotipuri. În acest context, trebuie folosite toate ocaziile: reuniunile noastre științifice, care au nevoie de vizibilitatea meritată, posturile naționale și locale de radio și televiziune, pentru a face cunoscut adevărul istoric; opiniei potrivit căreia oricine poate spune și scrie orice în acest domeniu, trebuie să-i răspundem permanent cu studiile, revistele și cărțile noastre, dar și printr-o acțiune constantă de demascare a imposturii și ignoranței agresive.

Sub aspect organizatoric, Consiliul Național a desfășurat patru ședințe plenare anuale (la București în 2008, Câmpina în 2009, la Reșița în 2010 și la Mioveni în 2011), reuniuni consacrate de regulă unui dialog nu de puține ori fructuos între filiale și conducere. Problemele majore care au revenit mereu în discuție au avut în vedere statutul disciplinei istoriei în planurile de învățământ, statutul profesorului, nevoia schimbării în școală; la dificultățile de tot felul din activitatea curentă, evidențindu-se corespunzător și succesele obținute.

Între activitățile de consiliu, Biroul Executiv s-a întrunit de 6-7 ori anual, de regulă în octombrie-noiembrie, ianuarie-februarie, martie-aprilie și iunie. Deși nu a dispus de toți cei 15 membri ai săi (doi nu au participat la nicio ședință, altul cu permanente probleme de sănătate a fost prezent sporadic, în fine un al patrulea s-a aflat într-un lung concediu medical, din octombrie 2008 până în aprilie 2009), conlucrarea președinției cu secretariatul și cu membri a condus la rezultate bune.

Tematica activității la nivelul conducerii a urmărit organizarea și buna desfășurare a Consiliului Național și a cursurilor de vară, stabilirea sumarului, inclusiv autorii, controlul științific prin comitetul de redacție și publicarea revistei „Studii și articole de istorie”, selecția lucrărilor pentru acordarea premiilor anuale SSIR, monitorizarea activității filialelor. Peste multe dificultăți, Biroul Executiv și-a îndeplinit în limitele posibilului misiunea pentru care a fost ales; împreună cu Consiliul Național a asigurat stabilitatea și a dezvoltat activități noi acolo unde au existat resursele necesare, și în general a menținut SSIR la un nivel apreciabil.

Am remarca aici disponibilitatea și echilibrul cu care profesorul Alexandru Barnea a rezolvat unele probleme delicate, energia și devotamentul cu care au lucrat și în filiale, și în conducere, profesorii Bogdan Murgescu și Gheorghe Nichifor, modul ireproșabil în care doamna Angela Bălan a gestionat puținele resurse ale SSIR, angajamentul ferm al profesorului Paul Dominte pentru a asigura o bună comunicare cu filialele și pentru a impune organizația noastră în toate împrejurările. Președintele SSIR, profesorul Ioan Scurtu, care după exercitarea a trei mandate consecutive și-a anunțat intenția de a se retrage, are meritul de a fi garantat Societății autoritatea și prestigiul fără de care continuitatea noastră ar fi fost imposibilă.

Pentru prima oară Conferința Națională va asculta și sperăm va aproba un raport produs de Comisia de cenzori și în mod special pe doamna profesoară Monica Tașcă, în care sunt corect și clar evaluate veniturile de care a dispus SSIR (pe ani calendaristici, număr de membri cotizanți și sume) și modul în care acestea au fost cheltuite. În termeni generali putem anunța că în cei patru ani ai actualului

mandat s-au colectat 88.645 lei, (din care cotizațiile reprezintă 11.983 lei, iar sponsorizările și donațiile, cu deosebire cele destinate cursurilor de vară, 57.900 lei), din care s-au cheltuit 87.880 lei. Pentru o mai eficientă înregistrare a sumelor provenite din cotizații și din vânzarea revistei SAI, s-a elaborat și un cod de bune practici, distribuit președinților de filiale cu prilejul Conferinței Naționale.

Recapitulând, activitatea filialelor s-a concretizat după cum urmează: cinci organizații au desfășurat cursuri de vară, cu participarea anuală a 15-17 județe, alte patru au găzduit reuniuni ale Consiliului național, simpozioane relevante și cu participarea a unor membri ai conducerii SSIR au avut loc în 15 localități. Reviste proprii s-au tipărit în județele: Buzău, Caraș-Severin, Dâmbovița și Dolj, precum și la Câmpulung, Pitești, Câmpina și Ploiești, iar numere speciale SAI la Constanța și Călărași. În 10 județe, inclusiv București, au apărut sub semnătura membrilor noștri cărți de certă valoare. Din cele 25 de filiale, două (Dolj și Gorj), au activat cu 70, respectiv 65 de membri, media numerică încadrându-se însă între 20-25 membri; Brașovul s-a reorganizat în 2010, Sibiul și Galații au reapărut în 2009, respectiv 2011, ca și Iașii Bihorul a funcționat fără a-și achita cotizația, iar Mehedinți, Ialomița, Suceava și Tulcea au intrat într-o lungă amortire.

Ajunși la capătul expozeului nostru, ne gândim că cel puțin o parte dintre dumneavoastră s-ar putea să ne acuze de automulțumire, constatând că accentele noastre s-au așezat, aproape exclusiv, pe realizări, deși n-am ezitat să ne precizăm răspicat și limitele și chiar acele eșecuri pe care le considerăm importante. Să nu uităm însă nicio clipă că asociațiile profesionale reunesc oameni care cred în aceleași valori și care acceptă deliberat să lucreze pentru binele comun, fără a aștepta alte recompense în afara celor morale. Suntem pregătiți deci să ascultăm propunerile, sugestiile, și criticile dumneavoastră întemeiate pentru a formula corect programul nostru pentru anii viitori.

Până atunci considerăm că în orizontul cel mai apropiat va trebui să acționăm pentru mărirea numărului de membri, înființarea de organizații acolo unde nu mai funcționează de multă vreme, și revigorarea celor recent dispărute (de regulă datorită absenței unor noi lideri relevanți), pentru atragerea mediilor universitare și nu în ultimul rând a tinerilor și a persoanelor de vârste medii, a specialiștilor, dar și a celor care iubesc istoria. Suntem conștienți că va fi nevoie să avem o prezență publică mai activă, acolo unde este cazul chiar în ofensivă, pentru a proba adevărul istoric și pentru a apăra disciplina de studiu pe care o reprezentăm. Eforturi deosebite vor trebui făcute și în viitor, pentru a consolida relațiile noastre cu EUROCLIO, dar pentru a găsi și alți parteneri în sfera internațională, asociații similare și nu numai. Nu în ultimul rând este necesar să descoperim acele resurse care să ne permită să ne autofinanțăm, până în prezent, SSIR fiind prea dependentă de instituții ale statului sau de sponsori. Avem deja o platformă de comunicare și pe această bază va trebui să construim o relație permanentă și angajantă cu toți membri noștri, ca un țesut social puternic, a cărei forță să se simtă și în comunitatea locală, și în societate.